

Noelle W. Ihli

Door rood

1

Augustus 2006

‘Ze volgen ons nog steeds,’ mompelde ik, terwijl ik mijn ogen samenkneep tegen het licht van het eenzame paar koplampen dat door de achterrait scheen. De pailletten op mijn haltertop bleven hangen achter de gordel en ritselden als serpentines terwijl ik heen en weer bewoog.

‘Misschien is het wel de Green River Killer,’ zei Laura droog, haar ogen op de weg gericht.

Ik snoof maar bleef kijken naar de koplampen, die langzaam dichterbij kropen. ‘Die hebben ze gepakt. Ik dacht dat je die blog gelezen had die ik je had doorgestuurd.’

‘Die was twintig pagina’s lang. Bovendien, wie heeft een crimeblog nodig met Olivia Heath in de auto?’ vroeg ze. Ze remde af voor de volgende haarspeldbocht en de waterig gele koplampen achter ons kleurden lichtoranje terwijl ze zich vermengden met het schijnsel van onze remlichten.

Ik negeerde haar en bleef staren naar de koplampen die ons nu al kilometerslang onafgebroken volgden op de rustige donkere hoofdweg.

Niets aan de hand, wees ik mezelf terecht. Voor elke bocht in de smalle weg stonden inhaalverbodsborden en onze antieke Volvo reed vijftien kilometer onder de maximale snelheid terwijl we bergopwaarts zwoegden. Logisch dat ze ons op de bumper zaten.

Ik knipperde even met mijn ogen en achter mijn oogleden

flikkerden twee identieke rode vlekjes. Het was onmogelijk om de inzittenden van de auto te zien – en ik begon ook een beetje wagenziek te worden. Ik bleef nog even in de koplampen staan en prentte het nummerbord in mijn geheugen: 2C GR275.

‘Liv? Aarde aan Liv. Waarschijnlijk zijn ze gewoon aan de late kant voor het vreugdevuur. Net als wij.’ Laura was de Scully tegenover mijn Mulder: altijd even optimistisch, altijd even verstandig. Altijd degene die mij geruststelde als ik weer eens balanceerde op mijn denkbeeldige afgronden. Maar de vraag die altijd rondspookte in mijn achterhoofd: wat als er écht een afgrond was?

‘Op het nummerbord staat wél GR,’ bromde ik, maar ik draaide me weer om, streek mijn grillige pailletten glad en haalde langzaam adem om mijn onrustige maag te kalmeren.

‘GR?’ vroeg Laura, en ze wierp me een snelle blik toe terwijl we de bocht uit kwamen.

‘Green River,’ verduidelijkte ik met een overdreven zucht. ‘Of Gary Ridgway, zelfde vent. Iets rustiger in de bochten, alsjeblieft.’ Ik legde een hand op de schuine raamrand en koele nachtlucht met de geur van salie sloeg me in het gezicht.

Het raampje aan de passagierskant van de Volvo was een paar weken geleden in het deurframe gezakt. Laura’s zus Tish zei dat ze een stuk plastic voor het gat wilde plakken, maar aangezien de auto geen airconditioning had, was het daar nog niet van gekomen. Ik wreef over het kippenvel op mijn blote armen. Ik had een jasje moeten meenemen. Hier in de heuvels was het minstens tien graden kouder dan in de stad, maar na mijn werk was ik te gehaast – en te bezweet – geweest om eraan te denken.

Het vreugdevuur bij het reservoir was al meer dan een uur geleden aangestoken en voor zover ik kon zien was onze auto de enige op de weg – op die bumperklever na dan. Laura had gewacht met de moeizame, kronkelige rit door de heuvels tot mijn dienst bij de Pie Hole erop zat.

De koplampen kwamen dichterbij en verlichtten het interieur van de Volvo. Laura wierp een blik in de achteruitkijkspiegel. Toen ik mijn nek uitstreekte om hetzelfde te doen, wierp ze me een waarschuwende blik toe. 'Blijf naar voren kijken. Zorg jij er nou maar voor dat je Tish' auto niet onderkotst.' Ze tikte tegen de pluizige dobbelsteen die aan de spiegel hing. 'Niet te geloven dat ze ons alweer heeft laten zitten vanavond.'

'Het gaat prima met me,' zei ik terwijl mijn maag weer dreigend samentrok. Ik haalde langzaam adem door mijn neus om de misselijkheid tegen te gaan. 'Maar...'

'Ademhalen, Liv,' zei ze kalmerend. 'Ze willen ons alleen maar inhalen. Ik stop zo wel even ergens.'

'Je kunt hier nergens stoppen,' mompelde ik, en ik had alweer spijt dat ik niet samen met Tish naar de bibliotheek was gegaan in plaats van 'eropuit te gaan' vanavond. 'Bovendien geldt er nog steeds een inhaalverbod.' De eenzame tweebaansweg maakte me nerveus, zelfs overdag.

'Kijk, daar.' Laura deed haar richtingaanwijzer aan en stuurde de Volvo naar een smalle, in de rotswand uitgehouwen grindstrook aan de rechterkant van de weg.

De koplampen bleven achter ons, kropen langzaam naar dezelfde parkeerstrook.

'Waarom gaan ze er niet langs?' vroeg ik, boos op mezelf om mijn overdreven reactie. Alsof mijn paniekerige brein in staat was om een echte dreiging te herkennen. Het had me al te vaak op het verkeerde been gezet.

Ik had de woorden nog niet gezegd of er verscheen een auto met één kapotte koplamp in beeld – de tweede nog maar die we zagen sinds we de stad achter ons hadden gelaten. Met veel te hoge snelheid haalde hij ons in, waarbij hij bijna de zijspiegel van de Volvo raakte. Zodra de remlichten om de volgende bocht verdwenen, draaide de bumperklever de weg weer op om eveneens langs ons heen te schieten.

Binnen enkele seconden waren de heuvels weer donker en stil, op het stationaire gebrom van de Volvo na.

‘Zie je wel? Ze wilden alleen die idioot er even langs laten,’ zei Laura triomfantelijk. Ze grijnsde naar me voordat ze gas gaf en ook de weg weer op draaide. ‘Geen seriemoordenaars.’

Toen ik niet antwoordde, keek ze me aan. ‘Heb je nog iets gehoord van Tish?’

Ik trok me niets aan van de zinloze adrenalinestoot, zuchtte en opende het heuptasje dat voor mijn afgeknipte denimshorts hing en waarin mijn telefoon zat. Laura grinnikte toen ze het geluid van de rits hoorde.

Ik negeerde haar en klapte de telefoon open. ‘Je weet heel goed dat ze niet heeft geappt. Je wilde me alleen maar mijn magische fannypack zien openen.’ Ik trok even aan het elastiek van het heuptasje. ‘In mijn zakken kan ik hooguit een half crackertje kwijt. Waar moet ik anders in vredesnaam mijn telefoon laten als ik uitga?’

‘En je alarmfluitje en je pepperspray,’ vulde Laura lachend aan.

Ik rolde met mijn ogen en moest nu ook lachen. ‘Je moet echt die blog lezen.’

Mijn telefoonschermje gaf één streepje bereik aan. Geen nieuwe berichtjes, maar ik maakte van de gelegenheid gebruik om Tish het nummerbord door te appen: 2C GR275. *Je weet maar nooit.*

Ze zou het pas zien als ze thuiskwam uit de bibliotheek, later vanavond. En zelfs dan zou ze er niets achter zoeken, tenzij het appartement morgenochtend nog steeds leeg was. Tish – en Laura ook – was er inmiddels wel aan gewend dat ze af en toe een nummerbord kreeg toegestuurd, of een onscherpe foto van een of andere vreemde bij een tankstation die leek op een compositiefoto die ik op Twitter voorbij had zien komen.

Laura ging wat verzitten om mij aan te kunnen kijken. ‘We kunnen omkeren als je wilt,’ bood ze lief aan, terwijl haar ha-

gelwitte tanden samen met haar glimlach langzaam verdwenen. 'Als je geen zin hebt in dat vreugdevuur...'

'Nee, joh, niets aan de hand,' zei ik iets bitser dan de bedoeling was, terwijl ik haar blik vermeed. Ik kon best tegen een grapje over mijn paniekerige whatsappjes en heuptasje en alarmfluitje. Maar zodra iemand ook maar een beetje begrip toonde voor de donkere kant van mijn sociale angststoornis...

Ik borg mijn telefoon weer op in het kleine tasje en probeerde niet te denken aan dat laatste streepje bereik terwijl we verder de heuvels in reden. Toen gaf ik een draai aan de volumeknop van de antieke boombox die tussen ons in stond, op de plek waar ooit het handschoenvakje van de oude Volvo had gezeten. Een onverwoestbaar gedrocht, net als de Volvo zelf. Ik was er helemaal weg van.

'Ik heb geen schurende pailletten aangetrokken om nu nog terug te gaan,' zong ik vals mee met Britney Spears. Laura was uren bezig geweest met het samenstellen van de partymix: eerst had ze alle nummers gedownload, toen ze op een cd gebrand en die ten slotte overgezet op tape, zodat we hem konden afspelen op deze belachelijke boombox.

Opnieuw verscheen er een brede glimlach op Laura's gezicht. 'Zo ken ik je weer.'

2

De muziek uit de oude boombox hield aan tot vlak voor de laatste afslag naar de lange onverharde weg die naar het reservoir leidde.

Het cassettebandje haperde even toen de Volvo door een ondiepe kuil reed. Toen Britneys stem weer terugkwam, klonk die langzaam en vervormd, alsof het liedje in stroop was gedoopt.

‘Brit? Laat ons niet in de steek,’ smeekte Laura toen het liedje overging in blikkerig gejeengel. De boombox maakte een plotseling, hard zoemend geluid, spuugde een golf ruis uit en zweeg toen helemaal.

‘Helaas.’ Ze lachte en draaide nog een keer vergeefs aan de volumeknop.

Ik glimlachte en legde mijn arm op de rand van de raamopening, liet mijn hand op en neer gaan in de wind. *Het vreugdevuur is vast te gek*, stelde ik mezelf gerust. *Zodra je er bent, vind je het altijd leuk. Blijf gewoon bij Laura in de buurt.*

Maar het nerveuze gekriebel in mijn onderbuik bleef alert. Ik leunde een beetje naar buiten en volgde met mijn ogen het rokerige spoor van de Melkweg, totdat dat verdween achter de helling die rechts van ons oprees. De geluiden van scharrelende nachtdieren verbraken de stilte van de nacht, terwijl de Volvo langzaam de helling op zwoegde.

Plotseling werd het lamlendige gebrom van de motor overstemd door een zacht gekrabbel vanuit het dashboard. De gordel blokkeerde toen ik ging verzitten, zodat hij los over

mijn borst viel. Daar was het weer: een zacht geritsel. ‘Hoor je dat? Er zit iets in het dashboard!’

Laura liet met één hand het stuur los om even op het plastic dashboard te slaan. Het geluid stopte. ‘Volgens mij zit er iets levends in dat hol, dat aan de draden knaagt,’ zei ze schouderophalend, alsof het een terloopse opmerking over het weer betrof. ‘Soms hoor ik het ook als ik rij. Tish ook, zegt ze. Een scharrelende muis, waarschijnlijk.’

Vol ongeloof keek ik haar aan. ‘Echt, als ik zo meteen een fucking múis uit je dashboard zie komen, dan spring ik naar buiten.’ Ik huiverde. ‘Ik kan er nog steeds niet bij dat Tish hier geld voor heeft betaald. Een wonder dat hij überhaupt nog rijdt.’

Laura haalde haar schouders weer op, onaangedaan. ‘Ze kon hem goedkoop overnemen van Tony’s vriend. Voor iets van vijfhonderd dollar.’ Om eraan toe te voegen: ‘En als ze hem een pijpbeurt zou geven, zei die vent, mocht ze hem zelfs voor tweehonderd hebben.’

‘Oké, stop de auto.’ Ik deed alsof ik kokhalsde en greep naar de deurhendel.

‘Olivia!’ Laura gilde en trapte op de rem.

Ik lachte. ‘Grapje. Deels dan. Zei hij dat écht tegen Tish?’

Ze rolde dramatisch met haar ogen. ‘Yep.’

‘Terwijl Tish en Tony nog samen waren?’

‘Uh-huh.’

‘Gatver.’ Ik leunde naar voren, bekeek de glooiende heuvels in de verte. Als ik het me goed herinnerde, was het vanaf het begin van de onverharde weg nog zo’n twintig minuten naar het reservoir.

‘Hoe gaat het eigenlijk met Tish?’ vroeg ik na een minuut. ‘Als ik niet elke ochtend haar mueslikom in de gootsteen zag staan, zou ik denken dat ze helemaal niet meer in het appartement slaapt tegenwoordig.’

Laura zuchtte. ‘Wel goed, denk ik? Ik heb haar ook amper

gezien de laatste tijd. Sinds het uit is doet ze nogal raar.'

Ik knikte, nog steeds half alert op de muis in het dashboard, maar Tish' drama was een welkome afleiding. Tish en ik waren bevriend, al waren we nooit bijzonder hecht geweest. Met Laura was ik dat wel; wij waren al sinds de brugklas onafscheidelijk. 'Ik had echt gedacht dat ze zou komen vanavond,' hield ik vol. 'Ze had het zelfs aangekondigd op Facebook. Waarom is ze thuisgebleven?'

Laura remde wat af voor een volgende kuil. 'Geen idee. Een paar minuten voordat jij thuiskwam uit je werk appte ze dat ze moest overwerken in de bibliotheek.' Ze haalde haar schouders weer op. 'Ik denk dat ze niet wil riskeren dat ze Tony tegen het lijf loopt bij het vreugdevuur.'

Ik knikte langzaam. 'Denk je dat hij er zal zijn? Het heeft niet echt een Delta-vibe.'

'Een Delta-vibe?' Laura giechelde. 'Je bedoelt als in een AXE-bodysprayreclame?'

Ik schaterde het uit. 'Zoiets.'

Laura trok een wenkbrauw op en glimlachte. 'Hoop jij dat Tony er is?'

Mijn wangen begonnen te gloeien. 'Echt niet. Tish was met hem verlóófd, gekkie.'

Hoewel ik op Facebook genoeg foto's had gezien van Tish' vriendje – en heel even verloofde – had ik hem maar een paar keer in het echt gezien. Eén keer tijdens een feestje, aan de andere kant van de kamer, en één keer op de bank van het appartement, toen ik erlangs liep. Eigenlijk kenden we elkaar helemaal niet. Niet echt.

Ik dacht aan de glimlachende, zongebruinde jongen die ik had gezien op Tish' Facebook-pagina, in een Band of Horses-T-shirt. Hij was echt heel knap.

Laura zuchtte en veegde haar pony uit haar gezicht. 'Het is wel waar. Hij heeft het verpest voor ons allemaal.'

'Het verbaast me dat Tish...' Ik stokte, wist niet zo goed hoe

ik de zin moest afmaken. Zowel Laura als ik was verbaasd geweest toen Tish vorig jaar iets had gekregen met Tony. Hij was wat mijn vader een 'grote jongen op de campus' zou noemen. Knap, charmant en een van de uitverkorenen die als eerstejaars waren toegelaten tot de Delta-vereniging. Hoe gek ik ook was op Tish, je kon moeilijk ontkennen dat ze in alles Tony's tegenpool was: stil, verlegen en misschien zelfs een beetje saai, als ik heel onaardig was. Eigenlijk een beetje zoals ikzelf. Laura was altijd de sfeermaker geweest van ons groepje.

Laura giechelde. 'Maar hé, jij hebt Ziggy.'

Ik grinnikte, ook al draaide mijn maag om bij het horen van zijn naam. 'Hou op. Vanavond gaan we het niet over hem hebben.'

Ziggy, kort voor Zachariah, zoals ik inmiddels wist, was de extreem onbeholpen onderwijsassistent die me tijdens de les altijd zat aan te staren. Laura en ik hadden op een avond zijn Facebook-profiel gevonden en waren er toen tot zowel onze schrik als hilariteit achter gekomen dat hij lid was van de Pen and Quill Society: een larpgroep op de campus. Ziggy was een *mage*. Laura en ik hadden het moeten googelen en blijkbaar was dat een soort magiër.

Vorige week, in een poging 'eropuit te gaan', had ik de vreselijke fout gemaakt om op date te gaan met iemand die ik had leren kennen op Myspace. Zijn profielfoto leek in vrijwel niets op de lange, pijnlijk stille, met acne bedekte ouderejaars die dingen als *I like* en *vet goed* in de kantlijn van mijn tentamens schreef. Ik had me dan ook totaal niet gerealiseerd dat het Ziggy was, totdat we elkaar die avond troffen voor happy hour in de SpaceBar. Het ging van kwaad tot erger nadat ik erachter kwam dat hij mij wel had herkend van mijn profielfoto. Ik verzoon een smoes over een noodgeval binnen de familie en wist niet hoe snel ik ervandoor moest gaan, zwerend dat ik mijn profiel zou verwijderen zodra ik terug was in het appartement om mijn wonden te likken.

‘Heb je nog wat gehoord van je professor?’ drong Laura aan.

Ik knikte langzaam. Laura had me overgehaald om mijn professor geesteswetenschappen te mailen over wat er was gebeurd, maar de hele situatie voelde nog steeds ongemakkelijk. ‘O ja, had ik je nog niet verteld. Hij schreef gisteren terug met een uitgebreide verontschuldiging; blijkbaar was dit eerder dit jaar ook iemand anders al overkomen. Lang verhaal kort: Ziggy is geen onderwijsassistent meer.’

Laura wierp me een bewonderende blik toe en nam de volgende bocht iets te enthousiast. ‘Goed gedaan, kanjer. De engerd.’

Ik hield mijn adem in terwijl onze wielen in de richting van de smalle bermstrook bewogen, die buiten het licht van onze koplampen in het donker verdween. Ik trok weer aan mijn gordel, in de hoop dat die ontworpen was om de rest van de auto te overleven, ondanks de duidelijke tekenen van slijtage. ‘Ik ben al in geen eeuwen meer naar Coffee Creek geweest. Hoe ver is het nog naar het reservoir?’

‘Coffin Creek,’ verbeterde Laura me streng.

Ik rolde met mijn ogen. ‘Ik haat die naam. Moeten we het echt zo noemen? Er is geen *coffin*, geen doodskist. Alleen modderig water en bierblikjes.’

‘Het is gewoon grappig. En die vermiste eerstejaars ligt er begraven.’ Ze haalde haar schouders op en glimlachte toen scheef naar me.

Ik zuchtte. ‘Haar naam was Ava Robles. En als ze zouden weten waar ze ligt begraven zou ze niet vermist zijn, of wel? Als je dié blogpost had gelezen, zou je weten dat haar lichaam nooit is gevonden.’

Eerstejaarsstudent Ava Robles was drie jaar geleden vermist geraakt in de buurt van Coffin Creek. Hetzelfde jaar dat Laura en ik waren begonnen aan de University of Idaho. Maar ik kende haar niet. En Laura ook niet. Wij hadden niet op de gastenlijst gestaan voor dat feest.

Ava was een van de weinige eerstejaars geweest die hadden deelgenomen aan het exclusieve feest van de studentenvereniging die avond, aan het eind van de introductieweek. Vrijwel onmiddellijk na het nieuws over haar vermissing was haar verhaal vast onderdeel geworden van de campuslegenden. Wekenlang hadden politieagenten de studentenhuizen gestalkt om iedereen te ondervragen die op het gigantische togafeest was geweest.

Toen er geruchten begonnen te circuleren en ook een paar bloggers beweerden dat haar lichaam was gedumpt in Coffin Creek, stuurden de rechercheurs er zelfs duikers naartoe om het troebele water te doorzoeken. Maar er was helemaal niets gevonden. In de blog die ik had gelezen, stond dat de politie dacht dat de geruchten met opzet waren verspreid om het onderzoek te dwarsbomen. Met succes. En sindsdien waren de geruchten – evenals de nare bijnaam – hardnekkig blijven hangen op de campus.

Het enige wat ze ooit hadden teruggevonden van Ava waren haar handtas en telefoon, ergens in een saliestruik aan de rand van het reservoir. Ook daar was alles uitgekamd, zonder succes. Het enige wat men wist, was dat Ava het ene moment nog op dat feest was geweest, en het volgende moment niet meer.

Er waren geen sporen van bloed. Geen tekenen van een worsteling. Geen ooggetuigen die iets vreemds was opgevalen.

Iedereen ging ervan uit dat ze dood was. Er werd zelfs gespeculeerd dat ze misschien wel door een poema de heuvels in was gesleept. Onwaarschijnlijk, maar niet geheel onmogelijk. Ondanks de nabijheid van de universiteit was dit deel van Idaho nog altijd grotendeels ongerept. De heuvels strekten zich eindeloos ver uit in alle richtingen, toegankelijk voor recreatief gebruik.

Ik huiverde. De gedachte aan Ava Robles was niet echt bevor-

derlijk voor mijn gemoedstoestand. ‘Hoe lang nog?’ vroeg ik.

Laura haalde haar schouders op. ‘Een kwartiertje nog, ongeveer. Voel je je alweer wat beter?’

‘Ja, hoor, prima,’ zei ik, mijn zenuwen negerend. ‘Maar ik heb het wel stervenskoud.’ Ik wreef over mijn armen, had weer spijt dat ik mijn jasje niet had meegenomen. Het laatste vreugdevuur dat we hadden bijgewoond – aangestoken door een paar overenthousiaste eerstejaars – was zo heet geweest dat iemands trui aan het eind van de avond gesmolten was.

‘Ik ook, maar dit ding ziet eruit als een oude papieren zak als ik mijn armen bedek.’ Ze gebaarde naar de hooggesloten katoenen blouse, die echt in niets leek op een papieren zak. ‘Ik leer het denk ik nooit. Kijk anders of je de verwarming aan de praat kunt krijgen. Volgens Tish moet die het doen.’

Ik richtte mijn aandacht op de grote knop naast de radio en draaide hem helemaal naar de rode kant. Er klonk een klikkend geluid, gevolgd door een zachte plop. ‘Helaas. Misschien dat het tijd wordt om de Volvo naar de schroot te brengen.’ Ik klopte op het raamkozijn. ‘We houden van je, maar je valt letterlijk uit elkaar.’ Ik gaf de verwarming op, nestelde me weer in mijn kuipstoel en bracht een hand naar mijn haar. Een paar dagen geleden had ik mijn lange haren in een trendy bob met pony laten knippen en mijn hoofd voelde nog steeds vreemd onthecht zonder het extra gewicht.

Ik ging een beetje verzitten en keek vanuit mijn ooghoeken naar Laura’s lange haar. Dat bedekte haar hele rug en was zo lichtblond dat het bijna licht leek te geven. In de zomer voor de zesde klas hadden we allebei ons haar proberen te bleken met een combinatie van blondspray en peroxide. Laura’s haar had een soort hemels blonde kleur gekregen, maar mijn donkerbruine haar had sinaasappelsapkleurige vlekken vertoond, die pas een paar jaar later volledig waren verdwenen. Ik trok een gezicht en vroeg: ‘Was het een vergissing om mijn haar te laten knippen?’

Laura glimlachte en raakte het rempedaal even aan toen een paar hertenogen wit oplichtte naast de weg, voordat het dier weer de donkere nacht in sprong. ‘Hou op. Het staat je geweldig, zoals ik steeds al zeg. En je ogen lijken er gigantisch door.’ Ze pakte een pluk van haar blonde haar. ‘Dat van mij voelt als stro de laatste tijd; hoe krijg jij het jouwe toch zo glanzend?’

Ik sloeg mijn korte haar theatraal naar achteren. ‘Dank je. Komt door de Pie Hole, denk ik. Al dat vet in de lucht, net een soort conditioner met pizzageur.’

Laura zuchtte hoorbaar. ‘Nog een reden waarom ik het zomersemester vrij had moeten nemen om te gaan werken. Ik kan er maar niet over uit dat gym écht een verplicht vak is op de universiteit. Zijn we niet volwassen inmiddels? Hoe kunnen ze me dan nog dwingen om te rennen?’

Ik wikkelde mijn koude handen in de zachte onderkant van mijn haltertop, mijn blik gericht op de kant van de weg, zoekend naar nog meer lugubere ogen. ‘Weet je zeker dat we de goede afslag hebben genomen?’

Uit gewoonte keek ik naar het dashboardklokje van de Volvo, ook al wist ik dat dat 03:03 zou aangeven, hoe lang we ook zouden rijden. Zo diep in de bergen voelde het alsof de nacht ons had opgeslokt.

Haar antwoord hoorde ik niet. De onverharde weg bereikte de top van de heuvel en we passeerden een smal quadspoor dat de heuvels in leidde. Een donkere, massieve vorm ging half schuil tussen het onkruid, als een zwart gat tussen het lichte, droge gras.

Een pick-up.

Niets aan de hand, sprak mijn innerlijke Laura me ferm toe.

Maar op het moment dat we erlangs reden, flitsten de koplampen van de pick-up aan, fel schijnend in onze achteruitkijkspiegel terwijl de auto brullend tot leven kwam en ons volgde.